

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/151/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200955
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1019200955.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Hrašnovej a členov senátu Mgr. Simony Kočišovej, PhD. (sudca spravodajca) a Mgr. Pavla Ištóka, v právnej veci žalobcu: Energetic Systems, s.r.o., IČO: 46 780 751, Šamorínska 10, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária DE IURE s.r.o., Šamorínska 10, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101037546/2019 zo dňa 03.05.2019, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku **z a m i e t a**.
- II. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- III. Žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Bratislava (ďalej aj len „správca dane“) rozhodnutím č. 102551990/2018 z 11.12.2018 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správcu dane“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 960,- Eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2015. Správca dane vykonal u žalobcu kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2015, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 101891401/2018 z 25.09.2018 (ďalej aj len „protokol“), ktorý spolu s výzvou č. 101904075/2018 z 26.09.2018 zaslal na vyjadrenie žalobcovi. Žalobca predložil správcovi dane vyjadrenie k zisteniam uvedeným v protokole dňa 23.10.2018. Z protokolu vyplynulo, že žalobca v podanom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2015 priznal daň v sume 0,00 Eur, čo bolo o 960,- Eur menej, ako zistil správca dane daňovou kontrolou. Rozdiel dane, zistený správcom dane vznikol z dôvodu, že žalobca v podanom daňovom priznaní neuviedol a následne neuhradil daňovú licenciu ako minimálnu daň.

2. Správca dane v prvostupňovom rozhodnutí poukázal na § 46b ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej aj len „zákon o dani z príjmov“ alebo „zákon č. 595/2003 Z. z.“), podľa ktorého je daňovou licenciou minimálna daň po odpočítaní úľav na dani podľa § 30a alebo § 30b alebo § 52 ods. 3 a 4 a po zápočte dane zaplatenej v zahraničí podľa § 45, ktorú platí daňovník za každé zdaňovacie obdobie, za ktoré daňová povinnosť vypočítaná v daňovom priznaní je nižšia ako výška daňovej licencie ustanovenej pre jednotlivého daňovníka podľa odseku 2 alebo daňovník, ktorý vykázal daňovú stratu. K tomu uviedol, že žalobca bol k 31.12.2015 platiteľom dane z pridanej hodnoty a jeho ročný obrat za rok 2015 vo výške

2 700,- Eur neprevyšoval sumu 500 000,- Eur, a teda podľa § 46b ods. 2 písm. b) zákona o dani z príjmov bol žalobca povinný v daňovom priznaní za rok 2015 uviesť a uhradiť daňovú licenciu vo výške 960,- Eur. Správca dane poukázal na to, že žalobca v podanom daňovom priznaní za rok 2015 uviedol, že je daňovníkom, ktorý podľa § 46b ods. 7 zákona o dani z príjmov neplatí daňovú licenciu, avšak nesplnil ani jednu z podmienok, ktoré sú uvedené v § 46b ods. 7 zákona o dani z príjmov, ktoré oslobodzujú daňovníka od povinnosti zaplatiť daňovú licenciu, pričom nespĺňal ani podmienku podľa § 46b ods. 3 písm. b) zákona o dani z príjmov, na základe ktorej sa daňová licencia znižuje. Na základe výsledku vykonanej daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby za rok 2015 bol u daňového subjektu zistený rozdiel daňovej licencie oproti podanému daňovému priznaniu vo výške 960,00 Eur. Správca dane vo svojom rozhodnutí uviedol, akým spôsobom reagoval na vyjadrenie žalobcu k protokolu, kedy uviedol, že pri výkone kontroly sa riadil platnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, poukázal na § 44 ods. 1, § 46b ods. 1, § 44 ods. 2 zákona o dani z príjmov a § 68 ods. 1 daňového poriadku. Ďalej poukázal na to, že začal vykonávať kontrolu v štyroch subjektoch šiestimi zamestnancami a tak bolo účelnejšie za miesto výkonu kontroly určiť daňový úrad, pričom uvedené bolo obsahom oznámenia o výkone kontroly č. 102081035/2017 z 02.10.2017 (ďalej aj len ako „oznámenie o daňovej kontrole“), voči ktorému žalobca nenamietal a ani nenavrhol iné miesto výkonu daňovej kontroly. Podľa správca dane bolo začatie daňovej kontroly zákonné, pretože podnet, podaný žalobcom v zápisnici č. 102400462/2017 z 20.11.2017, podľa obsahu nespĺňa charakter námietky voči zaujatosti zamestnancov, poverených výkonom kontroly. Konštatoval, že po začatí daňovej kontroly nie je možné delegovať miestnu príslušnosť na iného správca dane a ďalej uviedol, že protokol v časti II. „Výsledok kontroly“ obsahuje zrozumiteľné a dostatočné odôvodnenie výsledku daňovej kontroly. Správca dane záverom konštatoval, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by mali vplyv na zmenu upraveného základu dane uvedeného v protokole.

3. Žalobca podal voči rozhodnutiu správca dane rozsiahle odvolanie, v ktorom namietal, že prvostupňové rozhodnutie ako aj postup správca dane je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Namietal, že správca dane odignoroval zásady daňovej neutrality, daňovej proporcionality, základné slobody a ľudské práva, že prvostupňové rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, a teda v rozpore s § 63 ods. 5 daňového poriadku, ďalej, že správca dane porušil zásadu správy daní § 3 ods. 1 daňového poriadku, že porušil procesné ustanovenia a začal aj vykonať daňovú kontrolu svojvoľne v čase, keď nebolo rozhodnuté o nezaujatosti riaditeľa správca dane Daňového úradu Bratislava. Ďalej namietal, že správca dane nevzal do úvahy, že žalobca sa postavil na odpor v súlade čl. 32 Ústavy SR, proti zneniu § 46b zákona o dani z príjmov, ktorý je diskriminačným ustanovením, pričom rovnako je aj v rozpore s predpisom upravujúcim problematiku dani v Európskej únii, a to Zmluvy o Európskej únii. Podľa žalobcu ako odvolateľa v konaní došlo taktiež k porušeniu čl. 110-113 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 273 Smernice Rady 2006/112/ES z 28.11.2006. Ďalej namietal, že použité zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty pre učenie výšky dane z príjmu, tak ako je to uvedené v § 46b ods. 2 zákona o dani z príjmov je neprípustné a diskriminačné. Podľa žalobcu ako odvolateľa konaním správca dane došlo k porušeniu čl. 16, čl. 17, čl. 21 ods. 1, čl. 47, čl. 49 ods. 1, 3 a 5 Charty základných práv Európskej únie. Okrem uvedeného ďalej namietal najmä, že správca dane neprihliadol na viacero námietok zaujatosti, ktoré žalobca podal voči zamestnancom správca dane vrátane riaditeľa, na čo žalobca upozornil daňových kontrolórov hneď pri prvom úkone v zápisnici o ústnom pojednávaní č. 102400462/2017 z 20.11.2017. Ďalej namietal nezákonnosť začatia daňovej kontroly v súlade s oznámením č. 102081035/2017 z 02.10.2017 z dôvodov, že konateľ žalobcu dňa 02.10.2014 uviedol do zápisnice o ústnom pojednávaní č. 9104407/5/4470710/2014/Haj zaujatosť správca dane Daňového úradu Bratislava a jeho zamestnancov, vrátane riaditeľa Daňového úradu A. B. C., na základe čoho správca dane vydal rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly č. 9104407/5/4542398/2014/Haj z 07.10.2014. Podľa žalobcu predmetné prerušenie úkonov správca dane do rozhodnutia o nezaujatosti Daňového úradu Bratislava bolo správny a nie je možné ani v tomto prípade začínať daňovú kontrolu voči daňovému subjektu tým istým správcem dane. Žalobca ako odvolateľ ďalej namietal rozpor s § 44 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 45 ods. 1 písm. b) a f) daňového poriadku, podľa ktorých sa kontrola vykonáva u daňového subjektu alebo na mieste, kde daňový subjekt je povinný zabezpečiť miesto a podmienky daňovej kontroly, umožňovať vstup do sídla/miesta podnikania daňového subjektu a jeho prevádzkových priestorov, z čoho vyplýva, že daňová kontrola sa nemá začínať v sídle daňového úradu. V súvislosti s nevyriešením otázky zaujatosti mal podľa žalobcu správca dane delegovať miestnu príslušnosť na iného správca dane podľa § 8 ods. 1 a 2 daňového poriadku. Ďalej namietal, že správca dane sa v protokole nevysporiadal s jeho námietkami a že ustanovenie § 46 ods. 1 daňového poriadku nepripúšťa možnosť kontrolovať daňovú licenciu podľa § 46b zákona o dani z príjmov.

4. Žalovaný rozhodnutím č. 101037546/2019 zo dňa 03.05.2019 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie. V odôvodnení poukázal na to, že rozdiel dane vznikol z dôvodu, že žalobca v podanom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie roku 2015 nevykázal žiadnu daň a ani daňovú licenciu v zmysle § 46b zákona o dani z príjmov, napriek tomu, že nebol v postavení daňovníka, ktorý v zmysle § 46b ods. 7 zákona o dani z príjmov daňovú licenciu neplatí. Ďalej žalovaný v odôvodnení reagoval na relevantné odvolacie námietky žalobcu, kedy poukázal na to, že v oznámení o výkone daňovej kontroly správca dane uviedol aj miesto výkonu daňovej kontroly, a to sídlo správcu dane, voči ktorému žalobca nenamietal ani nenavrhol iné miesto, pričom vzhľadom na to, že správca dane začal vykonávať daňovú kontrolu v štyroch subjektoch spojených s osobou konateľa žalobcu šiestimi zamestnancami, bolo účelnejšie za miesto výkonu určiť daňový úrad a k tomu poukázal na § 44 ods. 2 daňového poriadku. Pokiaľ žalobca namietal, že správca dane v oznámení o začatí kontroly uvádza, že má ísť o daňovú kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2015 a v protokole je uvedené zameranie daňovej kontroly s textom Zistenie a preverenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej licencie právnickej osoby v zmysle § 46b zákona o dani z príjmov, žalovaný uviedol, že správca dane vykonal kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2015 v súlade s oznámením o daňovej kontrole č. 102081035/2017 z 02.10.2017 a ustanoveniami zákona o dani z príjmov, pričom overením predložených dokladov neboli zistené skutočnosti, ktoré by mali vplyv na vykázaný základ dane. Žalovaný ďalej poukázal na to, že správca dane zároveň zistil, že daňový subjekt nedodrжал ustanovenie § 46b zákona o dani z príjmov o daňovej licencií právnickej osoby, t. j. uviesť a následne uhradiť daňovú licenciu ako minimálnu daň. V súvislosti s námietkami zaujatosti zamestnancov a riaditeľa daňového úradu, na ktoré poukazoval žalobca, žalovaný uviedol, že námietka zaujatosti a návrh na vylúčenie riaditeľa Daňového úradu Bratislava zo všetkých daňových kontrol a daňových konaní u daňových subjektov Energetic Systems, s r. o. (žalobca) a BBCM Truck Service s.r.o. boli riešené oznámeniami č. 1100302/1/489385/2014/5067 a č. 1100302/1/489367/2014/5067 z 12.11.2014, kedy po preskúmaní skutočností uvedených v predmetných námietkach žalovaný dospel k záveru, že riaditeľ daňového úradu na nezúčastňuje na úkonoch daňového konania, ani daňovej kontroly u daňového subjektu a nie je preukázaný jeho pomer k veci alebo účastníkom konania, a teda nebol daný dôvod na jeho vylúčenie podľa § 60 ods. 1 daňového poriadku. Podanie z 25.01.2019 v časti, týkajúcej sa zaujatosti viceprezidenta finančnej správy (bývalého riaditeľa Daňového úradu Bratislava), neobsahovalo náležitosti určené v ustanovení § 60 ods. 4 daňového poriadku, a preto žalovaný listom č. 100990905/2019 z 29.04.2019 oznámil žalobcovi, že na predmetné podanie neprihliada. Ďalej žalovaný uviedol, že voči zamestnancom správcu dane, ktorí boli poverení výkonom kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2015 nebola podaná žiadna námietka zaujatosti. Kontrola dane z príjmov bola začatá po vznesení námietky zaujatosti, ktorá sa vzťahuje na kontrolu dane z pridanej hodnoty, a teda podaná námietka zaujatosti sa netýka predmetnej daňovej kontroly a nespĺňa náležitosti podľa § 60 ods. 4 daňového poriadku. S poukazom na § 68 ods. 1 v spojení s § 46 ods. 8 daňového poriadku žalovaný ďalej uviedol, že po začatí daňovej kontroly nemožno delegovať miestnu príslušnosť na iného správcu dane. K námietke o diskriminačnom znení ustanovenia o daňovej licencií žalovaný uviedol, že túto otázku mu neprináleží posudzovať, pričom daňové orgány nie sú kompetentné posudzovať legálnosť dane ani vo vzťahu k právu EÚ, ale sú povinné dodržiavať zákony v ich platnom znení. Záverom žalovaný konštatoval vecnú správnosť rozhodnutia správcu dane.

II.

Žaloba

5. Žalobca zastúpený advokátskou kanceláriou podal včas voči napadnutému rozhodnutiu správnu žalobu, ktorú odôvodňoval tým, že napadnuté opatrenie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov; ďalej aj ako „SSP“), je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d/ SSP), zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. e/ SSP), skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu (§ 191 ods. 1 písm. f/ SSP), a tým, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g/ SSP). Navrhol, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým

rozhodnutím správcu dane zrušil a aby mu bola priznaná úplná náhrada trov konania. Súčasne žalobca navrhol, aby správny súd predložil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky v tomto znení:

„1) Je ustanovenie § 46b Zákona o daní z príjmu odvolávajúc sa na ods. 2 Daňovú licenciu, ktorú platí daňovník

a) k poslednému dňu zdaňovacieho obdobia nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty s ročným obratom neprevyšujúcim 500 000 eur, a to vo výške 480 EUR,

b) k poslednému dňu zdaňovacieho obdobia je platiteľom dane z pridanej hodnoty s ročným obratom neprevyšujúcim 500 000 eur, a to vo výške 960,- EUR

a to pre určenie minimálnej dane z príjmu (právnických osôb) v súlade s daňovou neutralitou a proporcionalitou; odvolávajúc sa v ustanovení zákona na určitú skupinu platiteľov dane z DPH t. j. iným zákon č. 222/2004 Z.z., ktorým sa určuje zákonná povinnosť sa stať platiteľom DPH aj bez svojej vôle; môže potom v zásade daňovej neutrality a proporcionality daňový subjekt byť postihovaný výšou minimálnou daňou z príjmu, ktorú by mal odvieť vyššiu daň na daní z príjmu do rozpočtu Slovenskej republiky ako neplatiteľ DPH ?

2) Je ustanovenie § 46b Zákona o daní z príjmu odvolávajúc sa na ods. 2 Daňovú licenciu, ktorú platí daňovník

a) k poslednému dňu zdaňovacieho obdobia nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty s ročným obratom neprevyšujúcim 500 000 eur, a to vo výške 480 EUR,

b) k poslednému dňu zdaňovacieho obdobia je platiteľom dane z pridanej hodnoty s ročným obratom neprevyšujúcim 500 000 eur, a to vo výške 960,- EUR

nediskriminačným ustanovením k majetku daňovníkov pri výbere daní z príjmu v Slovenskej republike, ak sa má posudzovať minimálny vyber daní z príjmu rozdielne pre jednotlivé daňové subjekty – obchodné spoločnosti a to podľa toho či daňové subjekty, ktoré sú obchodnými spoločnosťami založené na základe toho istého právneho predpisu Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov; môže Slovenská republika vyberať minimálnu daň z príjmu bez základu dane v rozdielnej výške (paušalizovanej sume) a to podľa určenia či konkrétny daňový subjekt je platiteľom DPH alebo nie je platiteľom DPH podľa zákona č. 222/2004 Z. z.?”.

6. Žalobca v rozsiahlej žalobe v zásade zopakoval svoje námietky a argumentáciu, ktoré už uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane, pričom žalobcom vznesené námietky boli najmä procesnoprávneho charakteru. Žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie, kedy uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zostalo bez vyhodnotenia dôkazov, ktoré vyšli najavo pred začatím daňovej kontroly, ako aj počas daňovej kontroly a následného daňového konania. Namietal, že žalovaný spomína vo svojom rozhodnutí len časť odvolacích dôvodov a absolútne sa nevysporiadal s dôkazmi žalobcu a ani ich nehodnotil jednotlivo a ani vo vzájomných súvislostiach. Taktiež sa žalovaný podľa žalobcu nevysporiadal ani s právom žalobcu na odpor, ktorý žalobca už uplatnil a uviedol pri podávaní daňového priznania na daní z príjmu za rok 2015, a to v súlade s čl. 32 Ústavy SR. Ďalej namietal, že žalovaný vo svojom rozhodnutí nepoužil žiadnu právnu úvahu, neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

7. Vychádzajúc z obsahu žaloby, žalobca vzniesol nasledovné relevantné námietky:

Ad a) nezákonnosť daňovej kontroly a teda aj protokolu z dôvodu namietanej zaujatosti vtedajšieho riaditeľa správcu dane a zamestnancov správcu dane

K tomu uviedol, že konateľ žalobcu uviedol dňa 02.10.2014 do zápisnice o ústnom pojednávaní zaujatosť správcu dane a jeho zamestnancov, vrátane riaditeľa správcu dane (zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9104407/5/4470710/2014Haj). Na základe uvedeného správcu dane vydal rozhodnutie č. 9104404/5/4542398/2014/Haj z 07.10.2014, ktorým prerušil daňovú kontrolu a žalobca sa domnieva, že predmetné prerušenie úkonov správcu dane do rozhodnutia o námietke zaujatosti bolo správne a teda nie je možné ani v tomto prípade začínať daňovú kontrolu voči daňovému subjektu tým istým správcom dane. V dôsledku uvedeného žalobca namietal, že samotné začatie daňovej kontroly je v rozpore s § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 9 daňového poriadku, vrátane § 60 ods. 1, 3 až 6 a 8 daňového poriadku. Žalobca uviedol, že na predmetnej zaujatosti trvá. V tejto súvislosti žalobca namietal, že správca dane mal podľa § 60 ods. 3 daňového poriadku oznámiť všetky skutočnosti týkajúce sa prípadnej zaujatosti príslušnému nadriadenému zamestnancovi resp. orgánu a zdržať sa akýchkoľvek úkonov do vyriešenia zaujatosti alebo nezaujatosti samotného správcu dane. Žalobca súčasne poukázal na § 8 ods. 1 a 2 daňového

poriadku, kedy by správca dane mal delegovať miestnu príslušnosť na iného správcu dane tak, aby boli odstránené všetky prípadné podozrenia z nezaujatosti voči daňovému subjektu. Žalobca uviedol, že o týchto skutočnostiach by mal rozhodovať nadriadený orgán t.j. žalovaný, avšak aj v tejto súvislosti je podľa žalobcu otázkou, či bude predmetný proces spravodlivý, keďže funkciu pre takéto rozhodovanie má práve viceprezident žalovaného, ktorý bol v predmetnom čase riaditeľom správcu dane. Žalobca ďalej namietal, že správca dane – kontrolóri sa vo veci samej nevysporiadali s predmetnou námietkou zaujatosti.

Ad b) nezákonnosť oznámenia o daňovej kontrole, ako aj samotného začatia daňovej kontroly, z dôvodu vykonania daňovej kontroly v sídle správcu dane

K tomu uviedol, že daňová kontrola podľa oznámenia o daňovej kontrole sa koná v rozpore s § 44 ods. 1 a 2 v spojení s § 45 ods. 1 písm. b) a f) daňového poriadku, z ktorých vyplýva, že daňová kontrola sa vykonáva u daňového subjektu alebo na mieste, kde daňový subjekt je povinný zabezpečiť miesto a podmienky daňovej kontroly, umožňovať vstup do sídla/miesta podnikania daňového subjektu a jeho prevádzkových priestorov a teda daňová kontrola sa nemá začínať v sídle správcu dane, pretože daňový subjekt na predmetnej adrese nemá žiadne priestory, ale ide o sídlo správcu dane, čím dochádza k šikanóznemu výkonu práva správcu dane. Okrem uvedeného v súvislosti s oznámením o začatí daňovej kontroly namietal, že správca dane nezachoval právnu istotu daňového subjektu, kedy v oznámení o daňovej kontrole neuviedol totožné zameranie daňovej kontroly, tak ako ho uviedol v protokole. V oznámení bolo uvedené, že má ísť o daňovú kontrolu - daň z príjmov právnickej osoby - rok 2015 u daňového subjektu a v protokole uviedol zameranie daňovej kontroly ako „Zistenie a preverenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej licencie právnickej osoby v zmysle § 46b zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov“.

Ad c) protiústavnosť samotného inštitútu daňovej licencie ako aj rozpor tohto inštitútu so Zmluvou o fungovaní EÚ, Chartou základných práv EÚ a so smernicou Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty

Samotnú daňovú licenciu preto žalobca považuje za diskriminačnú, v rozpore s Ústavou SR ako aj právnymi normami EÚ. Podľa názoru žalobcu zákonodarca neskôr predmetnú daňovú licenciu zo zákona o dani z príjmu vypustil len preto, že v takom znení ako bola uvedená v zákone o dani z príjmu neobstojí pre jej nesúlad s legislatívou EÚ a to s článkom 110-113 ZFEÚ, ktoré upravujú oblasť daní a čl. 273 smernice Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty. V tejto súvislosti žalobca namietal, že znenie ustanovenia upravujúceho daňovú licenciu je v rozpore s Chartou základných práv EÚ, konkrétne čl. 16, čl. 17, čl. 21 ods. 1, čl. 47, čl. 49 ods. 1 a 3 a čl. 50. Protiústavnosť daňovej licencie žalobca okrem tvrdenia o jej diskriminačnom charaktere ďalej odôvodňoval tým, že § 46b zákona o dani z príjmov, ktoré ukladá povinnosť platiť daňové licencie len právnickým osobám, a to diferencovane k postaveniu platiteľa dane DPH a teda obmedzuje hospodársku súťaž chránenú v zmysle čl. 55 ods. 2 Ústavy SR. Podľa žalobcu je daňová licencia v rozpore s čl. 13 ods. 3 a článkom 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a súčasne porušuje čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti žalobca namietal, že postup správcu správcu dane bol v rozpore s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 2 a 5, čl. 12 ods. 2 a 4, čl. 13, čl. 20, čl. 35, čl. 55 Ústavy SR.

Ad d) nezákonnosť daňovej kontroly z dôvodu, že daňovou kontrolou nemožno kontrolovať resp. zisťovať výšku daňovej licencie

Podľa žalobcu správca dane nemôže vykonávať daňovú kontrolu na daňovú licenciu, kedy daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov, pretože určenie daňovej licencie nie je určovaním základu dane. V tejto súvislosti žalobca namietal aj, že rozhodnutia daňových orgánov sú nedostatočne odôvodnené, pretože sa riadne nevysporiadali s odvolacími námietkami žalobcu. K tomu uviedol, že daňové orgány sa nevysporiadali s tým, či je vôbec možný spôsob určenia, vyrubenia daňovej licencie pri dani z príjmu daňovou kontrolou, či možno použiť pre daňové subjekty takúto daň cez aplikáciu iného zákona (o DPH), ktorý diskriminuje subjekty vyššou daňovou licenciou pri dani z príjmu a to len preto, že sa zo zákona museli niektoré daňové subjekty stať (nedobrovoľne) platiteľom DPH.

III.

Vyjadrenie žalovaného

8. Žalovaný sa vo vyjadrení k žalobe pridržiaval svojich záverov uvedených v napadnutom rozhodnutí. Uviedol, že pri výkone daňovej kontroly správca dane postupoval podľa § 44 až 47 daňového poriadku a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sú rozhodujúce pre správne určenie a vyrubenie dane, pričom umožnil žalobcovi ako daňovému subjektu, aby mohol všetky rozhodné skutočnosti preukázať, prípadne sa k nim vyjadriť, avšak žalobca nepredložil také dôkazy, ktoré by mali vplyv na zmenu upravenej daňovej povinnosti uvedenej v protokole. Žalovaný uviedol, že obsah oznámenia o daňovej kontrole je v súlade s § 46 ods. 1 daňového poriadku a daňová kontrola sa vykonávala v súlade s § 44 ods. 1 a 2 daňového poriadku, v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu a na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. V oznámení o daňovej kontrole správca dane uviedol aj miesto jej výkonu – sídlo správcu dane, voči ktorému žalobca v lehote do 8 dní od prevzatia oznámenia o daňovej kontrole nenamietal a ani nenavrhol iné miesto. Vzhľadom na to, že správca dane začal vykonávať daňovú kontrolu v štyroch subjektoch spojených s osobou konateľa žalobcu šiestimi zamestnancami, bolo účelnejšie za miesto výkonu určiť sídlo správcu dane. K namietanému rozporu zamerania kontroly, uvedenom v oznámení o daňovej kontrole a v protokole žalovaný uviedol, že správca dane vykonal kontrolu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2015 v súlade s oznámením o daňovej kontrole a ustanoveniami zákona o dani z príjmov.

9. K námietke zaujatosti zamestnancov správcu dane a riaditeľa správcu dane žalovaný uviedol, že námietka zaujatosti a návrh na vylúčenie riaditeľa správcu dane zo všetkých daňových kontrol a daňových konaní u žalobcu a právneho predchodcu žalobcu (BBCM Truck Service s.r.o.), ktoré majú totožného konateľa boli riešené oznámeniami č. 1100302/1/489367/2014/5067 a č. 1100302/1/489385/2014/5067 z 12.11.2014. Po preskúmaní skutočností, uvedených v predmetných námietkach, Finančné riaditeľstvo SR dospelo k záveru, že riaditeľ daňového úradu na nezúčastňuje na úkonoch daňového konania, ani daňovej kontroly u daňového subjektu a nie je preukázaný jeho pomer k veci alebo účastníkovi konania a teda nebol zákonom ustanovený dôvod na jeho vylúčenie podľa § 60 ods. 1 daňového poriadku. Žalovaný ďalej uviedol, že podanie žalobcu z 25.01.2019 v časti, týkajúcej sa zaujatosti bývalého riaditeľa správcu dane, toho času už viceprezidenta finančnej správy, neobsahovalo náležitosti určené v § 60 ods. 4 daňového poriadku a preto žalovaný listom č. 100990905/2019 z 29.04.2019 oznámil žalobcovi, že na predmetné podanie vo veci zaujatosti viceprezidenta viceprezidenta finančnej správy neprihliada. Voči zamestnancom správcu dane, ktorí boli poverení výkonom kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2015 v spoločnosti žalobcu nebola podaná žiadna námietka zaujatosti, pričom kontrola dane z príjmov bola začatá po vznesení žalobcom opísanej námietky, ktorá sa vzťahuje na kontrolu dane z pridanej hodnoty. Podaná námietka zaujatosti sa netýka predmetnej daňovej kontroly a nespĺňa podmienku definovanú v ustanovení § 60 ods. 4 daňového poriadku. Žalovaný ďalej dodal, že po začatí daňovej kontroly nie je možné delegovať miestnu príslušnosť na iného správcu dane a k tomu poukázal na § 68 ods. 1 daňového poriadku.

10. Žalovaný dal do pozornosti § 46b zákona o dani z príjmov, ktorým zákonodarca pristúpil k určaniu minimálnej dane vo forme daňovej licencie právnickej osoby s určením podmienok splatnosti a určenia, na koho sa predmetná minimálna daň vzťahuje. Zákon o dani z príjmov, ktorý uvedené ustanovenie obsahuje, bol schválený Národnou radou Slovenskej republiky, preto daňové subjekty boli povinné podľa neho postupovať. K námietke daňového subjektu o diskriminačnom znení ustanovenia o daňovej licenci právnickej osoby, žalovaný uviedol, že nie je oprávnený posudzovať ústavnosť právnej úpravy daňovej licencie resp. jej súlad s úniijným právom, ale je povinný dodržiavať zákony v ich platnom znení, pričom náplňou daňových orgánov je kontrola dodržiavania platných zákonov Slovenskej republiky v oblasti daní.

IV.

Replika žalobcu

11. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného replikou, v ktorej sa nestotožnil s obsahom vyjadrenia žalovaného a pridržiaval sa svojej žalobnej argumentácie, ktorú v zásade zopakoval.

V.

Konanie na správnom súde

12. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 151/2022 Z.z.“), začal s účinnosťou od 01. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdech v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 1S správneho súdu. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-5S/151/2019.

VI.

Pojednávanie

13. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP nariadil na deň 24. september 2024 pojednávanie. Právny zástupca žalobcu doručil správne súdu dňa 22. septembra 2024 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že žalobca sa nemôže zo zdravotných dôvodov zúčastniť pojednávania a v žalobe navrhoval svoje vypočutie za účelom objasnenia a opísania skutkového stavu. Správny súd žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel, o čom upovedomil právneho zástupcu žalobcu. Nevyhovenie žiadosti o odročenie pojednávania odôvodnil tým, že obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti na odročenie pojednávania. Odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t. j. ak sa účastník konania alebo jeho zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 115 SSP) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu (napr. nález sp. zn. I. ÚS 68/98 zo dňa 13.1.1999 uverejnený v Zbierke náleзов a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 11/1999; uznesenie sp. zn. IV. ÚS 120/2012 zo dňa 1.3.2012). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je riadne zastúpený advokátskou kanceláriou, jeho osobná prítomnosť na pojednávaní nie je nevyhnutná. Pojednávanie bolo nariadené z dôvodu, že o neho požiadal žalobca (§ 107 ods. 1 písm. a/ SSP), nie z dôvodu, že správny súd bude vykonávať dokazovanie (§ 107 ods. 1 písm. b/ SSP). Pričom pokiaľ bolo dôvodom žiadosti o odročenie pojednávania, že žalobca chcel objasniť a opísať skutkový stav, správny súd poukazuje na skutočnosť, že nie je súdom skutkovým, ale súdom preskúmajúcim zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, a teda nezisťuje skutkový stav veci, ktorý bol zistený konajúcim správnym orgánom. Pokiaľ ide o samotný popis skutkového stavu zo strany žalobcu, tento je súdu zrejmý ako z administratívneho spisu, tak aj obsahu žaloby a nič nebráni právne zástupcovi žalobcu, aby tento za žalobcu predniesol na pojednávaní. S ohľadom na uvedené samotnú neúčast' žalobcu na pojednávaní zo zdravotných dôvodov, aké vyplynuli z doloženej lekárskej správy, nepovažoval súd za dôležitý dôvod takej intenzity, ktorá by odôvodňovala odročenie pojednávania.

14. Na pojednávanie sa dostavil právny zástupca žalobcu. Žalovaný sa podaním z 18.09.2024 ospravedlnil z účasti na pojednávaní s tým, že súhlasí, aby sa pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávaní pridržiaval argumentácie a návrhov uvedených v žalobe.

VII.

Relevantná právna úprava

15. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov daňovou licenciou je minimálna daň, po odpočítaní úľav na dani podľa § 30a alebo § 30b alebo § 52 ods. 3 a 4 a po zápočte dane zaplatenej v zahraničí podľa § 45, ktorú platí daňovník za každé zdaňovacie obdobie, za ktoré daňová povinnosť vypočítaná v daňovom priznaní je nižšia ako výška daňovej licencie ustanovenej pre jednotlivého daňovníka podľa odseku 2 alebo daňovník, ktorý vykázal daňovú stratu.

16. Podľa § 46b ods. 2 písm. b) zákona č. 595/2003 Z. z. daňovú licenciu platí daňovník, ktorý k poslednému dňu zdaňovacieho obdobia je platiteľom dane z pridanej hodnoty s ročným obrátom 136bb) neprevyšujúcim 500 000 eur, a to vo výške 960 eur.

VIII.

Právne posúdenie

17. Predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 960,- Eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2015, na základe aplikácie inštitútu daňovej licencie podľa § 46b zákona o dani z príjmov.

18. Správny súd úvodom zdôrazňuje, že v rámci súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia sa sústredil len na dostatočne konkrétne vymedzené relevantné námietky žalobcu, ktoré bolo možné abstrahovať zo značne rozsiahleho obsahu žaloby. Nie je totiž potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, ak odôvodnenia súdnych rozhodnutí obsahujú odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Nevyžaduje sa teda, aby na každý argument strany, teda aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Z uvedených dôvodov preto v praxi spravidla postačuje, ak sa súd vysporiada „aspoň“ so základnými relevantnými námietkami účastníka konania a prípadne pokiaľ je to vzhľadom na kontext prípadu primerané, za akceptovateľné sa vo vzťahu k rozsahu odôvodnenia reakcie na námietku považujú aj odpovede implicitné. Prihliadnuc na prirodzenú racionalitu postupu súdov ako aj správnych orgánov pri tvorbe rozhodnutí, je takýto postup vhodný najmä u veľmi obsiahlych podaní, akým je napokon aj žalobcom podaná žaloba (v rozsahu 51 strán). Opačný prístup by mohol viesť až k absurdným dôsledkom a k porušeniu zásady efektivity a hospodárnosti konania. Je štandardné a praktické aj pre adresátov rozhodnutí, že príslušný orgán z jednotlivých podkladov (vrátane argumentácie účastníkov obsiahnutej v ich podaniach) abstrahuje podstatu, resp. relevantné skutočnosti, ktoré pri svojom rozhodovaní zohľadnil (obdobne napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija p. Španielsko z 9. decembra 1994, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžfk/8/2019, rozsudky Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 1 As 454/2017, sp. zn. 9 Afs 70/2008, sp. zn. 4 Ads 58/2011, sp. zn. 2 Afs 24/2005, uznesenie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2774/09).

19. V nadväznosti na uvedené, preto správny súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane v kontexte relevantných žalobných námietok, ktoré uviedol v bode 7. tohto rozhodnutia.

20. Pokiaľ ide o namietanú nezákonnosť daňovej kontroly z dôvodu, že žalovaný nerozhodol a ani sa inak nevysporiadal so žalobcom vznesenými námietkami zaujatosti, správny súd konštatuje, že túto žalobnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobcova argumentácia poukazom na vznesené námietky zaujatosti sa týka námietok zaujatosti vznesených ešte pred začatím daňovej kontroly, o akú ide vo veci samej (2017), pričom nemožno považovať za pravdivé žalobcove tvrdenie, že predmetné námietky zaujatosti neboli vyriešené, resp. že sa nimi daňové orgány vôbec nezaoberali, napriek tomu, že žalobca na ne poukazoval. Správny súd s poukazom na obsah administratívneho spisu a rozhodnutia daňových orgánov, osobitne s poukazom na napadnuté rozhodnutie žalovaného konštatuje, že žalovaný sa vyjadril k námietkam zaujatosti podaným v roku 2014, v rámci inej daňovej kontroly, na ktoré poukazoval žalobca, pričom žalovaný konštatoval, že návrh na vylúčenie vtedajšieho riaditeľa Daňového úradu Bratislava zo všetkých daňových kontrol a daňových konaní u daňových subjektov Energetic Systems, s r. o. (žalobca) a BBCM Truck Service s.r.o. bol riešený oznámeniami č. 1100302/1/489385/2014/5067 a č. 1100302/1/489367/2014/5067 z 12.11.2014, v rámci ktorých bolo konštatované, že nebol daný dôvod na vylúčenie podľa § 60 ods. 1 daňového poriadku.

Z uvedeného je zrejmé, že daňové orgány sa jednak zaoberali argumentáciou žalobcu a navyše, zistili, že predtým vznesené námietky už boli vyriešené. Vzhľadom na uvedené je neopodstatnená aj žalobcová argumentácia, že daňové orgány mali prerušiť výkon daňovej kontroly, o ktorú išlo v prejednávanej veci, z dôvodu, že sa týka osôb, o ktorých nezaujatosti možno mať pochybnosti. Pokiaľ žalobca poukazoval na námietky zaujatosti vznesené voči zamestnancom v roku 2014, žalovaný sa venoval aj tejto skutočnosti, kedy konštatoval, že voči zamestnancom správcu dane, ktorí boli poverení výkonom kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2015 v spoločnosti nebola podaná žiadna námietka zaujatosti. Správny súd ďalej uvádza, že žalovaný neopomenul ani „novo“-vznesenú námietku zaujatosti, kedy žalobca aj v odvolaní z 25.01.2019 v časti namietal zaujatosť toho času už viceprezidenta finančnej správy (bývalého riaditeľa Daňového úradu Bratislava). Z napadnutého rozhodnutia a taktiež obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný sa tejto časti odvolania venoval ako samostatne podanej námietke zaujatosti, kedy žalobcu oboznámil listom č. 100990905/2019 z 29.04.2019 o tom, že vzhľadom na absenciu náležitostí podľa § 60 ods. 4 daňového poriadku na predmetnú časť tohto podania (t.j. v časti námietky zaujatosti viceprezidenta finančnej správy) neprihliada. Správny súd v tejto súvislosti konštatuje, že daňové orgány sa venovali argumentácii žalobcu, ktorý poukazoval na námietky zaujatosti vznesené v roku 2014 a súčasne sa žalovaný zaoberal aj námietkou zaujatosti vznesenou v rámci odvolania žalobcu z 25.01.2019. Vzhľadom na uvedené nebol daný dôvod prerušenia daňového konania v zmysle § 61 daňového poriadku a postup správcu dane neobchádzal § 60 daňového poriadku, tak ako namietal žalobca. Pre úplnosť správny súd uvádza, že žalobca relevantne nenamietal voči konkrétnemu, resp. vecnému vyhodnoteniu námietok zaujatosti, a preto sa touto otázkou správny súd nezaoberal.

21. Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť daňovej kontroly z dôvodu vykonania daňovej kontroly v sídle správcu dane, správny súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Správny súd uvádza, že v zmysle § 44 ods. 2 daňového poriadku sa daňová kontrola vykonáva alternatívne buď u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Uvedené znamená, že daňový poriadok pripúšťa vykonanie daňovej kontroly na inom mieste, ako priamo v sídle žalobcu, za predpokladu, že to vyžaduje účel daňovej kontroly. V oznámení o daňovej kontrole bol žalobca upovedomený o tom, že sa bude vykonávať v sídle správcu dane, pričom správny súd v zhode so žalovaným konštatuje, že žalobca voči určeniu miesta výkonu daňovej kontroly uvedenom v oznámení o daňovej kontrole nenamietal do 8 dní od doručenia tohto oznámenia. Správny súd poukazuje na to, že žalobca prostredníctvom e-mailovej komunikácie, ktorá je súčasťou administratívneho spisu, žiadal o zmenu termínu na doručenie dokladov, a teda voči miestu výkonu kontroly nenamietal ani počas tejto prvotnej komunikácie so správcou dane. Prvýkrát žalobca namietal miesto výkonu daňovej kontroly až počas ústneho pojednávania, čo sa z pohľadu správneho súdu vzhľadom na už zmienenú e-mailovú komunikáciu, ktorá neindikovala žalobcov nesúhlas s miestom výkonu kontroly, javí ako účelové. Súčasne správny súd poukazuje na to, že správca dane ako aj žalovaný vo svojich rozhodnutiach reagovali na žalobcovu argumentáciu, kedy upresnili dôvod, pre ktorý sa daňová kontrola v súlade § 44 ods. 2 daňového poriadku vykonávala v sídle správcu dane, pričom týmto bola skutočnosť, že správca dane začal vykonávať daňovú kontrolu v štyroch subjektoch spojených s osobou konateľa žalobcu šiestimi svojimi zamestnancami.

22. Námietku napádajúcu nezákonnosť daňovej kontroly z dôvodu, že daňovou kontrolou nemožno kontrolovať, resp. zisťovať výšku daňovej licencie, správny súd taktiež neakceptoval. Správny súd s poukazom na § 44 ods. 1 daňového poriadku uvádza, že daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Základom pre správne zistenie a stanovenie dane je daňové priznanie, pričom vychádzajúc z účelu zákona možno konštatovať, že pokiaľ má správca dane pochybnosť o správnom určení dane v daňovom priznaní, daňový poriadok mu poskytuje možnosť vykonať v tejto súvislosti daňovú kontrolu. Správny súd uvádza, že predmetom daňovej kontroly bola daň z príjmov právnickej osoby za rok 2015, nie samotná výška daňovej licencie, ktorá je upravená priamo zákonom o dani z príjmov. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v podanom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2015 priznal daň v sume 0,00 Eur, správca dane v rámci daňovej kontroly preveroval správnosť takéhoto určenia dane zo strany žalobcu v ním podanom daňovom priznaní. Na podklade zistení vyplývajúcich z vykonanej daňovej kontroly správca dane zistil, že žalobca bol k 31.12.2015 platiteľom dane z pridanej hodnoty a jeho ročný obrát za rok 2015 neprevyšoval sumu 500 000,- Eur, nesplnil ani jednu z oslobodzujúcich podmienok podľa § 46b ods. 7 zákona o dani z príjmov, a teda bol podľa § 46b ods. 2 písm. b) zákona o dani z príjmov povinný v daňovom priznaní uviesť ako správne určenie dane daňovú licenciu vo výške 960,- Eur. Postup správcu dane, resp. vykonanie daňovej kontroly za

účelom zistenia správneho určenia dane, ktoré malo byť určené v konkrétnej výške, tak ako je zákonom upravená prostredníctvom daňovej licencie podľa § 46b ods. 2 písm. b) zákona o dani z príjmov, bolo preto podľa názoru správneho súdu v súlade so zákonom o dani z príjmov ako aj s ustanoveniami daňového poriadku.

23. Pokiaľ ide o žalobcom namietanú protiústavnosť daňovej licencie, ako aj rozpor tohto inštitútu so Zmluvou o fungovaní EÚ, Chartou základných práv EÚ a so smernicou Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, správny súd k otázke ústavnosti poukazuje na skutočnosť, že súlad ustanovenia § 46b zákona o dani z príjmov s Ústavou SR už bol predmetom rozhodovania Ústavného súdu SR, ktorý nálezom sp. zn. PL. ÚS 14/2014 z 04.11.2015 nevyhovel návrhu skupiny poslancov na vyslovenie nesúladu o. i. aj dotknutého ustanovenia § 46b zákona o dani z príjmov s čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 3 a 4 a čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 26 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd.

24. Správny súd si neosvojil ani tvrdenie žalobcu, že ustanovenia § 46b zákona o dani z príjmov je diskriminačné, pretože zákon ukladá povinnosť platiť daňovú licenciu daňovníkom, ktorí sú platiteľom DPH a rovnako aj tým, ktorí nie sú platiteľom DPH, pričom pokiaľ je rozdielna a proporcionálna výška daňovej licencie determinovaná racionálnym kritériom výšky obratu, uvedené nemožno považovať za diskriminačné, pretože dotknuté subjekty nie sú v rovnakom postavení (status platiteľa DPH, výška obratu), a preto nie je dôvodné požadovať pri takýchto subjektoch absolútne rovnaké určenie výšky daňovej licencie.

25. Správny súd rovnako tak nevhliadol žalobcom namietaný nesúlad napádanej právnej úpravy daňovej licencie s úniijným právom. V tejto súvislosti správny súd uvádza, že argumentáciu žalobcu formulovanú spôsobom, ktorým len rozsiahol poukazuje na znenie množstva ustanovení úniijného práva bez toho, aby súčasne relevantne uviedol, v čom konkrétne vidí rozpor, považuje súd za nedôvodnú. Okrem uvedeného správny súd pripomína, že v prípade daňovej licencie ide o inštitút aplikovateľný v súvislosti s daňou z príjmu (priama daň), a preto nie je priliehavá ani argumentácia žalobcu o údajnom rozpore so smernicou 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, keďže táto harmonizuje právne poriadky členských štátov v oblasti iného typu dane – dane z pridanej hodnoty (nepriama daň).

26. Správny súd viazaný žalobnými bodmi nezistil žiadne namietané porušenia zákona, a preto aj s odkazom na vyššie uvedené dôvody, po preskúmaní konkrétnych relevantných žalobných námietok dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, a preto ju postupom podľa § 190 SSP zamietol.

27. Správny súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a podanie prejudiciálnych otázok Súdneho dvora vzhľadom na to, že nepovažoval za potrebné predložiť žalobcom navrhované prejudiciálne otázky. Z návrhu žalobcu nie je zrejmé, výkladu ktorého konkrétneho ustanovenia európskeho práva alebo ktorej konkrétnej judikatúry Súdneho dvora EÚ sa majú jeho otázky týkať a správny súd takéto ustanovenia úniijného práva taktiež neidentifikoval. Rovnako správny súd vo veci nevhliadol potrebu výkladu európskeho práva a výklad európskeho práva v kontexte navrhnutých prejudiciálnych otázok pre rozhodnutie vo veci nepovažoval za potrebný, a to najmä z dôvodu, že predmetom súdneho prieskumu bola zákonnosť rozhodnutia správcu dane týkajúceho sa dane z príjmov právnických osôb, ktorá je úniijným právom regulovaná len v časti spojenej so zásadami jednotného trhu, čo však vo svetle skutkových okolností prejednávanej veci nebolo predmetom tohto konania.

28. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 168 a contrario SSP tak, že úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže nezistil dôvody, pre ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby ich žalovanému nahradil.

29. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť do 30 dní od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.